

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119201855
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119201855.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci navrhovateľky - matky: B. L., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. A. T. XX, zastúpená JUDr. Romanom Cibulkom, advokátom, so sídlom Hlavná 13, Trnava, proti manželovi, ktorý návrh nepodal - otcovi: F. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. A. T. XX, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej Q. L., nar. XX.XX.XXXX, v konaní zastúpenej procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, o odvolaní otca dieťaťa proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 3. októbra 2019, č.k. 14P/13/2019-43, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia výživného **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie manželstvo B. L., rod. F., nar. XX.XX.XXXX a F. L., nar. XX.XX.XXXX, uzavreté dňa XX.XX.XXXX v I., zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu I., vo zväzku III, ročník 1999, na strane 44, pod poradovým číslom 8, rozviedol a na čas po rozvode zveril maloletú Q. do osobnej starostlivosti matky, pričom obaja rodičia budú maloletú zastupovať a spravovať jej majetok s tým, že otcovi uložil prispievať na výživu maloletej Q. sumou 200 eur mesačne, vždy do 15.-teho dňa v mesiaci vopred do rúk matky, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, pričom styk otca s maloletou neupravil. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 18, § 23 ods. 1, 2 a 3, § 24 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, keď z vykonaného dokazovania mal preukázané, že manželstvo účastníkov už dlhšiu dobu neplní žiadnu zo svojich spoločenských funkcií tak, ako to Zákon o rodine predpokladá, keď manželia nežijú v spoločnej domácnosti od mája 2019, nehospodária spolu rovnako dlhú dobu, nezúčastňujú sa spolu ani na výchove dieťaťa narodeného z manželstva a ich manželstvo je už len formálnym zväzkom. Manžel s návrhom na rozvod manželstvo súhlasil, a preto vzhľadom na dĺžku trvania tohto stavu, ako aj na intenzitu odcudzenia účastníkov, súd manželstvo rozviedol. Na čas po rozvode manželstva súd zveril maloleté dieťa do osobnej starostlivosti matky, ktorá doposiaľ riadne zabezpečovala jeho výchovu a starostlivosť, so zverením dieťaťa do starostlivosti matky súhlasil aj otec, pričom ani procesný opatrovník nevidel dôvod na zmenu doterajšieho výchovného prostredia maloletej na čas po rozvode manželstva. Otec detí je zamestnaný a dosahuje priemerný čistý mesačný príjem vo výške 1.102,37 eur, ďalší príjem nemá. Výdavky otec uvádzal približne vo výške 823 eur (hypotéka na byt 237 eur, pôžička 237 eur, ďalšia pôžička 127 eur, poisťka úveru 43 eur, elektrina 30 eur, plyn 50 eur, magio a internet 30 eur, za byt 41 eur, voda 28 eur). Matka je taktiež zamestnaná s mesačným

príjmom vo výške 620,35 eur, poberá prídavky na deti. Výdavky matka uvádzala približne vo výške 545,50 eur bez stravy (tanečný krúžok 40 eur na pol roka - 8 eur mesačne, strava v školskej jedálni 62 eur na pol roka - 12,50 eur mesačne, nájomné 450 eur, na stravu okolo 300 eur, telefón 15 eur, cestovné do práce 60 eur). Maloletá Q. je žiačkou 7. ročníka základnej školy. Pokiaľ ide o náklady na výživu maloletej, súd považoval za opodstatnené a primerané mesačné náklady, ktoré matka platí v súvislosti so školou, napríklad na obedy 12,50 eur mesačne, na tanečný krúžok 8 eur mesačne, keď okrem všetkých týchto výdavkov má matka aj ďalšie výdavky na dieťa, napríklad na stravu, oblečenie, hygienu, ZRPŠ, mimoškolské aktivity, pričom je potrebné rátať aj s nie pravidelnými nákladmi, ktoré v súvislosti s osobnou starostlivosťou o dieťa vznikli, prípadne ešte aj môžu vzniknúť. Obaja rodičia majú vyživovaciu povinnosť len voči maloletej Q.. Pri určení výšky výživného súd vychádzal zo schopností a možností výchovou povinných rodičov platiť výživné v určenej výške, i keď výživa zo strany matky je pokrytá hlavne jej osobnou starostlivosťou o maloleté dieťa s prihliadnutím na jej pomerne nízky príjem. Vzhľadom na príjem, ktorý otec dosahuje, dospel súd k záveru, že výživné v určenej výške bude schopný platiť a výživné v takejto výške je postačujúce aj vzhľadom na potreby maloletého dieťaťa. Súd pritom vychádzal nielen zo zákonných ustanovení, podľa ktorých majú deti právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, ale aj z ustálenej súdnej praxe pri rozhodovaní o výživnom na maloleté deti, v zmysle ktorej sa výživou povinný rodič má podieľať na výžive svojich detí sumou predstavujúcou 25% - 30% z jeho príjmu. V danom prípade ide o výživné určené v takomto rozpätí vzhľadom na príjem otca, keď súd zohľadnil jeho mesačný príjem dosiahnutý v pracovnom pomere 1.102,37 eur, z ktorého 25% predstavuje 275,59 eur. Takto určené výživné vo výške 200 eur potom spolu s prídavkami na dieťa, ktoré matka poberá, pokryje výdavky maloletej vzhľadom na jej vek a potreby, keď výživné má mať predovšetkým spotrebný charakter. Súd neurčil výživné vo výške požadovanej matkou, a to 250 eur mesačne, keď matka potreby dieťaťa v takej výške, ktorá by odôvodňovala určiť výživné v ňou požadovanej výške, súdu ani nepreukázala. Okrem toho, možnosť platiť výživné v takejto výške nevyplýva ani z majetkových pomerov a schopností otca, na čo súd pri určení výživného nevyhnutne musí prihliadať. Výživa detí musí byť zabezpečená neustále, preto je potrebné, aby bolo v takej výške, ktorú bude otec dieťaťa schopný zo svojho mesačného príjmu platiť. Zároveň sa ale žiada zdôrazniť, že s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 5 Zákona o rodine, výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, a preto otec zo svojho príjmu musí predovšetkým uspokojiť nároky na výživné dieťaťa a ani prípadné vyššie výdavky otca nemôžu byť na úkor vyživovacej povinnosti rodiča k maloletému dieťaťu. Zákon o rodine kladie dôraz na to, že rodičia majú vyvinúť všetko úsilie k tomu, aby v rámci svojich možností a schopností dosahovali taký príjem, z ktorého by mohli plniť výživné na maloleté deti v takom rozsahu, aby boli uspokojené ich odôvodnené potreby. Výdavky oboch rodičov na svoje vlastné zabezpečenie sú vo vzťahu k plneniu si vyživovacej povinnosti iba druhoradé a odvodené od toho, že obaja sú povinní prispievať na výživu svojich detí podľa svojich možností a schopností tak, aby v celom rozsahu pokryli potreby oprávnených maloletých detí, aby tieto mali zabezpečenú dôstojnú životnú úroveň. Prvoradou povinnosťou rodičov je plnenie si vyživovacej povinnosti k maloletým deťom. Zákon o rodine preto kladie pred potreby rodiča potreby dieťaťa. V danom prípade súd určil výživné v takej výške, ktorá vyplýva jednak z majetkových pomerov otca, zároveň však zohľadňuje odôvodnené potreby dieťaťa. O náhrade trov konania účastníkov rozhodol súd v zmysle § 52 Civilného mimosporového poriadku, keď vo výroku IV. rozsudku rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko v mimosporových konaniach je v zásade vylúčený nárok na náhradu trov konania, pričom súd nezistil naplnenie žiadnej z výnimiek upravených v ust. § 53 a nasl. Civilného mimosporového poriadku, keď zároveň nezistil, že by tu boli také okolnosti prípadu, aby bolo možné priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov s poukazom na zásadu spravodlivosti.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia výživného podal v zákonnej lehote odvolanie otec dieťaťa, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a určiť výživné vo výške 100 eur mesačne. Uviedol, že už v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal stav svojej finančnej situácie, keď z jeho priemerného mesačného príjmu 1.102 eur hradí priemerné mesačné výdavky v sume 1.033 eur. Z výdavkovej čiastky predstavujú mesačné splátky na tri pôžičky, ktoré si s manželkou vybavili na byt, bytové zariadenie a rodinnej dovolenky 654 eur, ktoré spláca len on. Ďalej platí mesačné poplatky bytovej spoločnosti za byt, kde je k trvalému pobytu prihlásená i navrhovateľka - matka maloletej mesačne sumu 179 eur a po zaplatení súdom určeného výživného 200 eur mu na jeho prežitie zostane suma 69 eur. Poukázal na to, že pri odchode z bytu matka dieťaťa zobrala z bytu celé zariadenie detskej izby, chodbovú zostavu, televízor, práčku, sušičku a ďalšie veci, na ktoré mali spoločnú pôžičku. Uviedol tiež, že vypočítaný priemerný zárobok sa mu v ďalšom roku zníži, nakoľko pre dlhodobú pracovnú neschopnosť mu zamestnávateľ mu nevyplatí štrnásť plat a zrušil sa tiež príspevok za hlučnosť. Zdôraznil, že sa nechce vyhýbať zodpovednosti, ktorá mu bola súdom určená, no výživné v súdom

stanovenej výške nie je schopný platiť. Poukázal na to, že nie je alkoholik, nakoľko sedem rokov vykonáva náročnú prácu, sedem dní v týždni, osem hodín v štyroch pracovných zmenách, pričom pri nástupe do práce je kontrola požitia alkoholu.

4. K odvolaniu otca dieťaťa sa písomne vyjadrila matka maloletej, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Bola toho názoru, že súdom stanovené výživné vo výške 200 eur zodpovedá odôvodneným potrebám ich trinásť ročnej dcéry a rovnako zodpovedá zárobkovým možnostiam a schopnostiam oboch rodičov. Určené výživné tiež zohľadňuje skutočnosť, že je to ona, kto sa o maloleté dieťa osobne stará, nakoľko otec okrem vyživovacej povinnosti k maloletej nemá žiadnu inú vyživovaciu povinnosť. Súd prvej inštancie správne poukázal v odôvodnení rozsudku na to, že plnenie vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami.

5. K odvolaniu otca dieťaťa sa písomne vyjadril procesný opatrovník, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť.

6. K vyjadreniu matky dieťaťa sa písomne vyjadril otec maloletej, ktorý opätovne poukázal na dôvody obsiahnuté v jeho odvolaní.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - otec dieťaťa (§ 359, § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie otca dieťaťa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 14P/13/2019 bol rozvod manželstva účastníkov a úprava výkonu ich rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletej Q.. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie manželstvo B. L., rod. F., nar. XX.XX.XXXX a F. L., nar. XX.XX.XXXX, uzavreté dňa XX.XX.XXXX v I., zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu I., vo zväzku III, ročník 1999, na strane 44, pod poradovým číslom 8, rozviedol a na čas po rozvode zveril maloletú Q. do osobnej starostlivosti matky, pričom obaja rodičia budú maloletú zastupovať a spravovať jej majetok s tým, že otcovi uložil prispievať na výživu maloletej Q. sumou 200 eur mesačne, vždy do 15.-teho dňa v mesiaci vopred do rúk matky, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, pričom styk otca s maloletou neupravil. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia výživného.

10. Keďže súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutočného stavu veci pre posúdenie danej úpravy výkonu práv a povinností rodičov k dieťaťu, výsledky tohto dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a súčasne vec i správne právne posúdil a odvolací súd sa stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť jeho dôvodov. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

11. V rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, komu maloleté dieťa zverí do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súčasne určí ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti prispievať na jeho výživu alebo schváliť dohodu rodičov o výške výživného (§ 24 ods. 1 Zákona o rodine). Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v

minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 Zákona o rodine). Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

12. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 Zákona o rodine).

13. Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

14. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku vysporiadal so všetkou relevantnou argumentáciou účastníkov, ktorú uplatnili v priebehu prvoinštančného konania, dokazovanie vykonal v celom potrebnom rozsahu, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pričom vec i správne právne posúdil. Vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie je v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, aj so zásadami formálnej logiky. Pri hodnotení dôkazov nemožno súdu vyčítať žiadne pochybenia, preto ani nemožno polemizovať s jeho skutkovými závermi, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, vykonanými dôkazmi, ako aj vyjadreniami účastníkov v odvolacom konaní dospel k záveru, že zisteným skutkovým okolnostiam daného prípadu, predovšetkým možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom otca, je potrebné súdom určené výživné považovať za správne, keď súd prvej inštancie správne poukázal na to, že výživné na maloleté dieťa má prednosť pred ďalšími výdavkami rodiča, pričom súd prvej inštancie správne prihliadol na to, že otec nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť a výšku určeného výživného v rozsahu cca 20% z čistého príjmu otca je potrebné považovať za určené v súlade s rozhodovacou praxou súdov, kedy sa výživné určuje v rozsahu 20 - 30% z čistého príjmu otca na všetky výživou odkázané deti.

15. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v napadnutej časti určenia vyživovacej povinnosti otca vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil, pričom sa dostatočným spôsobom vysporiadal i s námietkami otca dieťaťa, a vzhľadom na to, že tento ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

16. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia výživného podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 52 a § 58 CMP, s použitím § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom žiaden z účastníkov nepodal návrh na náhradu trov konania v zmysle § 57 CMP.

18. Senát krajského soudu uvedený rozsudek přijal poměrem hlasů 3:0, tedy jednohlasně.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připouští (§ 419 CSP).

Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu vo věci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo věci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacího soudu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie soudu prvej inštalacie, ak rozhodnutie odvolacího soudu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštalacie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho soudu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalácii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).